

## Arrest

**nr. 52 014 van 30 november 2010  
in de zaak RvV X / II**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: X**

**tegen:**

**de stad Brugge, vertegenwoordigd door de burgemeester.**

### **DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Brugge van 15 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemorie en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten S. COOLEMAN en I. LAPLAESE.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

Over de ontvankelijkheid

1. De Raad stelt vast dat het beroep tot nietigverklaring werd ingesteld door S.S., Z.S. en B.S. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat één beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, met name S.S., en dat eveneens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, met name Z.S., terwijl uit het verzoekschrift blijkt dat de derde verzoekende partij, met name B.S., de zoon is van de eerste en de tweede verzoekende partij.

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikt bij het indienen van zijn beroep.

De Raad wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die stelt dat *“(d)e beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”* Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn.

Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden.

*In casu* betreft het voorwerp van het voorliggende vordering de beslissingen van de gemachtigde van de burgemeester van 15 juli 2010 waarbij de door de eerste en de tweede verzoekende partij ingediende aanvragen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie worden geweigerd. Beide beslissingen hebben met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name de eerste en de tweede verzoekende partij.

Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft het kind van een vreemdeling aan wie een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (*cf.* RvS 19 augustus 2005, nr. 148 268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is *“het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen”* (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De derde verzoekende partij heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissingen een beroep tot nietigverklaring in te dienen, nu de beslissingen niet tegen haar gericht zijn.

In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de derde verzoekende partij is het derhalve onontvankelijk.

2. Ambtshalve stelt de Raad de nietigheid van het verzoekschrift vast.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort als Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen slechts een zeer summiere uiteenzetting van de feiten geven en tevens uiteenzetten waarom zij de gevraagde documenten niet tijdig hebben ingediend, maar dat zij nergens in hun verzoekschrift aangeven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zij door de bestreden beslissingen geschonden achten en bijgevolg ook niet op welke wijze deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden wordt. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip “middel” is gesteld, kan deze uiteenzetting dan ook niet als middel beschouwd worden. Het verzoekschrift is derhalve nietig, zodat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

Ten overvloede wijst de Raad er enerzijds nog op dat, in de mate dat uit het verzoekschrift dient begrepen te worden dat de verzoekende partijen vragen om een herziening van de bestreden beslissingen, hij in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter en derhalve niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag van de verblijfskaart in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, te herzien.

Anderzijds wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen steunen op het feit dat de verzoekende partijen niet binnen de gestelde termijn hebben aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevinden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift zelf toegeven dat zij de

gevraagde documenten te laat hebben ingediend en dat zij aldus de motivering van de bestreden beslissingen niet betwisten.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS